

FOTOGRAFIA

A l'estil Horvat i Bernad

Àngela Molina

Recorda Beaumont Newhall en la seva *Història de la fotografia* que van ser les revistes (*Picture Post*, *Time*, *Fortune*), i no els diaris, les que van donar origen al fotoperiodisme. I posa com a exemple la primera edició del setmanari *The Illustrated American* (febrer de 1890), que va publicar imatges dels últims models en barrets per a dames, representacions teatrals i edificis públics que es construïen a les ciutats. "No són esbossos de fantasia —van escriure els editors—, són la vida real d'un lloc i diuen més del que podrien expressar les paraules".

Sobre les habilitats dels nous professionals de la imatge, el crític i historiador nord-

Dues exposicions, a Barcelona i Girona, exhibeixen la trajectòria del fotògraf que coneix la seva societat i es deixa conèixer a si mateix a través del que retrata. Antoni Bernad (Barcelona, 1944) signa el seu propi autoretrat al Palau Robert, un recorregut pel paisatge humà de la ciutat comtal i popular, amb Pasqual Maragall, Tàpies, Rodoreda, Dalí, Llorenç Villalonga, Bohigas, Beth Gali, Manolo Blahnik, Wagensberg o Cruyff, desfilitant a la seva galeria fins a completar 191 rostres barrejats amb d'altres de professionals de les passarel·les als quals va retratar durant 50 anys per al paper cuixé. Bernad utilitza la moda per homenatjar els seus ídols (Balthus, Picaso, Garbo, Hepburn, Callas, Buñuel, Lorca, Chanel), miralls multiplicats en models, celebritats i amics, que actuen al seu torn com miralls del seu propi punt de vista. Com als seus admirats Richard Avedon i Irvin Penn, a Bernad li interessa el personatge i el marc, interpretar la personalitat del o de la model i explorar les possibilitats visuals que donaran a la imatge final l'a-

Les fotografies de Frank Horvat suggereixen el costat més poètic de la vida quotidiana a París.

americà valorava l'instint sobre la tècnica. "Cal sentir l'instant exacte en què s'ha de premer el botó". Un cas pràctic va ser el de William Warnecke, del *World* de Nova York, que es va haver de fer càrrec d'un treball de rutina: fotografiar l'alcalde William J. Gaynor abans del seu viatge per Europa, el 1910. Warnecke va arribar tard, quan els altres fotògrafs ja havien marxat. De pressa, va demanar que li concedís un posat d'últim minut, però llavors un assassí va disparar dos trets contra l'alcalde. Enmig de la confusió, Warnecke va fotografiar el truculent instant en què la víctima s'esvaïa en braços d'un company. La instantània és impressionantment *scorsiana* i fa una repassada a la del fotògraf turc d'Associated Press, Burhan Ozbilici, de l'assassinat de l'ambaixador rus a Turquia (premi World Press Photo 2017).

La fotografia és, des del primer daguerreotip, un mirall amb memòria. Durant el segle passat, els grans del mitjà van treballar per a revistes de modes, on incloïen els seus retrats de celebritats. Avui són valorats per la seva singularitat i vigor i perquè integren una biografia en imatges sobre escriptors, arquitectes, actors i actrius, polítics i esportistes, aconseguint per a aquesta generació el que Nedar va fer per al món intel·lectual i social del París del XIX. Una de les més reproduïdes és la d'Edward Steichen a Greta Garbo (1928): l'instant en què el rostre de l'actriu sueca mostra el seu caràcter, perfilat pel dramatisme de la llum artificial.

Tots dos fotògrafs han gaudit fent fotos 'com si fossin de', tot adaptant el que caracteritza d'altres

tractiu necessari per a la seva reproducció en una pàgina impresa.

També les fotografies de Frank Horvat (Abbazia, Itàlia, actual Croàcia, 1928) a la Fundació Vila Casas (Torroella), suggereixen el costat més poètic de la vida quotidiana a París, on va arribar als anys cinquanta per deixar-se influir per les lliçons d'Henri Cartier-Bresson, que, segons explica el mateix autor, va criticar durament els seus primers treballs i li va recomanar "anar al Louvre a veure els Poussin".

Horvat va treballar per a *Vogue*, *Life*, *Elle*, *Harper's Bazaar*, *Vanity Fair* i el *Frankfurter Allgemeine* i, com Bernad —col·laborador assidu del dominical d'EL PAÍS i de les millors revistes de moda europees—, va compartir l'actitud d'alliberar les dones dels estereotips. Els dos reconeixen haver gaudit fent fotos *com si fossin de*, aquest joc que consisteix a identificar el que caracteritza un autor —els seus personatges, situacions i obsessions, a la manera de Hitchcock, Resnais, Dalí— per després adaptar-ho a l'encàrrec de la revista. Ara són els estils Horvat i Bernad.